

bil rad k njemu, poslušal njegove nauke in prosil milosti. Ravno tisti Jezus je v sv. zakramentu. Ko ga boš obiskal, čutil boš, kaj ti govori na srce. Grehi in napake se ti bodo jele studiti, hrepenel boš srce odičiti z lepimi čednostimi in prejemal boš božji blagoslov.

Al. Stroj.

Zimski spomini.

(Nabral Angelar Zdénčan.)

(Konec.)

III.

Domače zajce poznate izvestno vsi, zato vam jih ne bom popisoval. Imel sem jih rad in mnogo nekda in še sedaj se mi včasih stoži po tistih urah, ko sem imel lastno — živino. Povedal vam bom, kako sem jim hlevce zidal. „Kaj pa ima to skupnega z tvojimi zimskimi spomini, saj ga nisi menda zidal po zimi“, čujem ugovarjati svoje nestrpne bralce. Res ga nisem zidal po zimi, a majhno potrpite, pa boste videli, da imam prav.

Imel sem lepo število zajčkov. Nekateri so bili beli z rudečimi očmi, drugi sivi, pisani, črni, rujavi. In pa kako so se množili, množili! Skoro slednji teden jih je bilo nekaj več. Prodajal sem jih, doma je marsikak romal na mizo, pa sem jih imel le vedno še nad dvajset. Lahko sem bil ponosen, saj toliko glav nima vsak kmet živine, jaz sem je pa imel, dasi sem bil paglavec desetih let.

Prosto so hodili po živinskem hlevu in pojedali ostanke živini, pa tudi jaz sem jim prinesel mnogokrat detelje, korenja in drugih taci zajčjih slaščic. Vode sem jim pa nosil v majhno leseno koritce. Dobro se jim je godilo, dobro; saj sem pa tudi lepo skrbel za svoje blago. Luknje za svoje mladiče so delali pod zemljo v zid in sicer tako globoko, da ni mogel nihče z roko doseči do kraja. To je pa jezilo moje stariše,

ker so škodo delali v zid in spodkopavali. In nekaj je bilo resnice, saj sem samo jaz vedel za kakih dvanajst lukenj, pa jih je bilo še več. Odločno mi torej rekó, naj prodam zajčke, sicer jih bodo pobili.

Ta sklep je bil trd zame, a bil je odločen, in treba je bilo nekaj ukreniti, karkoli že.

S tisto mislijo, da bi zajce prodal, se nisem hotel nikakor sprijazniti: torej sem premišljal, kako bi jih spravil pod lastno streho.

Da, pod lastno streho jih hočem dati, to je bil moj trdni sklep: hlevce jim hočem zidati. Pa precejkrat je solnce zatonilo poprej, predno je bil uresničen moj sklep. Bilo je treba kamenja nanositi. Dobiti ga pri nas ni težko, saj pravijo, da je pri nas tisti kraj, kjer kamenje po dnevi in po noči raste in še plodovito raste. Mavto sem naredil iz ilovice, peska in apna.

Prostor sem določil na podnožju naše senožeti koncem našega vrta. Smijali so se mi domači, češ, da ne bom ničesar naredil, pa branili mi le niso, saj škode nisem druge naredil, kakor kar sem apna vzel, pa dobro, da niso vedeli za toliko, kolikor sem ga v resnici porabil.

Potem sem pa začel zidati hlevce, in pomagal mi je pri delu sosedov Janko. Temelj sva najprej skopala tako v hrib, da bi pol hlevca bilo v zemlji, pol pa nad zemljo; potem naj bi kopali zajci v zemljo, kolikor bi hoteli. Ko bi imel takrat meter ali pa, ko bi razumel mero, bi vam lahko povedal širjavo in dolžino, tako pa ne morem. Pa sem po mnogih dneh, pozno jeseni že res srečno dozidal. Kako sem bil ponosen, kaj menite; moji domači pa poparjeni, ker so mi prorokovali skazo. Sicer res ni bila tako lepa zidava kakor kakega Michelangela, pa meni se je še lepša zdela, nego je bila v resnici.

Slovesen dan je bil zame, ko sem premestil svojo živino iz hleva v svoje poslopje. Moj hlevce je imel okrogla vratica in dvoje lin. Lesene strehe res ni imel, a nanosil sem toliko slame in stelje, da ni bilo moči premočiti. Vse zajce sem znesel, samo tiste sem pustil, ki so imele mlade. Čez dva dni zatem je pa sneg zapal. Kako hvaležen sem bil Bogu, da me je toliko časa počakal, dokler nisem izgotovil.

Odslej sem bil najraje pri zajčkih, če le ni bilo preveč mraz. Nosil sem jim vsaki dan trikrat jesti: korenja, suhe mrve, nekaj krompirja ali pa repe in jedenkrat na dan piti. Čez deset dni potem sem pa vse prenesel iz hleva.

Moji zajčki so se čisto udomačili v novem hlevu. Začeli so luknje delati, in mladiči so se množili. Da jim ni bilo mraz, nanesel sem krog in krog stelje in zamašil obe linici po noči.

Tako sem imel tri mesece svojo živinico. Meseca svečana pa je tisto leto bilo nenavadno gorko. Da bi sveži zrak dobili zajčki, sem odmašil nekega popoldne lino. Zvečer sem jo mislil zamašiti.

Proti večeru je pa teta k nam prišla in nje sem se najbolj razveselil vselej: imela je marsikaj, kar je bilo potlej moje. Pozabil sem torej na svoje drage zajčke.

Drugi dan pa — o groza — vsi zajci so ležali mrtvi po hlevu. Ponoči je mačka prišla in vse podavila. O, da bi jaz vedel, čegava je bila, nikdar bi ne bila živa ostala. Žaloval sem po ljubih mi zajčkih, a sklenil tudi, da jih ne bom odslej več redil za mačko. Od tistega časa pa nisem več imel zajcev. Prihodnjo jesen sem itak šel v šolo in vsa moja mladostna poezija se je razgubila. Hlevce pa še sedaj stoji, imajo ga za terilno peč, da na njem lan suše: torej je vendar nekaj koristil. No, sedaj veste, zakaj sem uvrstil ta popis med zimske spomine? Menim, da veste.

Ž e l j a.

Oblaček bil bi rad nebá,
Da gledal v lice bi zemlje
In dežek, ki ji cvetje dá,
Rosíl na dole in vrhe.

Obraz bi zemlji vedno cvel
Prepoln vijolic, zvončkov, rož,
Zato bi mene rad imel
Otrok in starec vsak in mož.

Pot daleč bi me vodil moj,
Zrl tuje mesto, tujo vas
In sliko nosil bi s seboj:
Domače zemlje živi kras!

Postal pod nebom bi, glasno
Zaklical, kot ne morem zdaj:
O, glejte verno sliko to,
Ki kaže moj vam rodni kraj!